

Elin Hilderbrand JOUTSENLAULU

BAZAR

Ensimmäinen painos

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Jade Haapasalo
Copyright SWAN SONG © 2024 by Elin Hilderbrand
Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
Lönnrotinkatu 18 A, 00210 Helsinki

ISBN 978-952-403-873-7
Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

Lopetan siihen, mistä aloitin:
Tämä kirja on omistettu – ystävyydellä ja
syvällä kiitollisuudella – Chip Cunninghamille

PROLOGI

Torstai 22. elokuuta kello 18.00

Huhut Nantucketin poliisipäällikkö Ed Kapenashin eläköitymisestä ovat kiertäneet saarellamme viimeiset kaksi vuotta, mutta suoraan kysyttäessä päällikkö sanoi: ”Tekemistä on niin paljon, etten ehdi miettiä eläkkeelle jäämistä.” Kolme päivää helmikuun ”suuren säikähdyksen” jälkeen Ed kuitenkin totesi vaimolleen Andrealle (sairaalasängystään Massachusettsin yleissairaalaista): ”Se siitä, nyt riittää. Pysyn remmissä enää kesän yli, kun etsimme minulle seuraajaa.”

”*Taasko* uusi kesä, Ed?” Andrea parahti. Hän oli tolaltaan – ja hyvästä syystä.

Ed oli pitänyt turvallisuusluentoa Nantucketin alakoulun jumppasalissa, kun hänen vasenta käsivarttaan alkoi pistellä. Hän haukkoi henkeä, hänen näkökenttensä sumentui – ja seuraavan kerran hän havahtui, kun hänet lastattiin pelastushelikopteriin ja kiidätettiin Massachusettsin yleissairaalaan hätäohitusleikkausta varten.

”Saitte sellaisen sydänkohtauksen, jota kutsutaan täällä meillä leskenteikijäksi”, tärkeilevä lääkäri sanoi. ”LAD-valtimossa oli aikamoinen tukos. Teitä onnisti, kun ensihoitajat olivat jo

paikalla. Muussa tapauksessa tilanne olisi voinut päättyä eri tavalla.”

Niin, palopäällikkö Stu Vick ja hänen osastonsa ensihoitajat olivat odottaneet omaa puheenvuoroaan, kun Ed oli kaatua romahtanut lattialle.

Kun sairaalan iso kiho paasasi Edille liikunnasta, ruokavaliosta ja ennen kaikkea *stressistä*, Ed mittaili katseellaan, miten Andrea reagoi sanaan *leskentekijä*.

Ei hyvin.

”Sinun pitäisi jäädä eläkkeelle *nyt heti*”, Andrea sanoi. ”Et välttämättä selviä hengissä seuraavasta kesästä.” Andrea katsoi kaikkitietävää lääkäriä, sillä hän halusi taustoittaa tilannetta. ”Ed on otettu rintakipujen vuoksi Nantucketin sairaalaan kolme kertaa kahden vuoden sisällä. Hänet olisi haluttu lähettää tänne testeihin, mutta mieheni *kieltäytyi*.”

Ed huokaisi. Hän oli mennyt naimisiin juorukellon kanssa. Hänellä oli kuitenkin myös huono omatunto. Oliko hän ollut turhan huoleton terveytensä suhteen? Kyllä. Voisiko hän vain lopettaa työnsä kahden viikon irtisanomisajan jälkeen ja jättää saaren turvallisuuden muiden hoiviin? Ei mitenkään.

Hän jäisi eläkkeelle syksyllä.

Tässä se nyt on, elokuun kahdeskymmenestoinen päivä, ja poliisipäälliköllä on aihetta juhlaan: Virallisesti hänen viimeinen työpäivänsä on maanantaina, kahdeskymmeneskuudes elokuuta. Hänen seuraajansa Zara Washington toimi Oak Bluffsin poliisilaitoksen apulaispäällikkönä Martha’s Vineyardissa, joten hän ymmärtää saaren elämää yhtä hyvin kuin Ed. Zara on jo muuttanut uuteen kotiinsa ja on innokas ottamaan ohjat

seurattuaan Edin työskentelyä viimeiset kaksi viikkoa. Andrea on suunnitellut isot juhlat Edin eläkkeelle jäämisen kunniaksi. Ne järjestetään Oystercatcher-ravintolassa parin viikon kuluttua, ja luvassa on jonkin verran myös kuvernööri Healeyn virallista ohjelmaa. Tänään poliisipäällikkö on kuitenkin viettämässä mukavaa iltaa läheistensä seurassa. Paikalla ovat Andrea, hänen poikansa Eric ja tämän tyttöystävä Avalon, Edin ja Andrean parhaat ystävät Addison ja Phoebe Wheeler sekä Jeffrey ja Delilah Drake. Lisäksi paikalla on hänen tyttärensä Kacy, joka työskentelee sairaanhoitajana vastasyntyneiden teho-osastolla ja joka muutti takaisin Kaliforniasta tänä kesänä. Kacyn oli tarkoitus tulla juhliin ystävänsä Cocon kanssa, mutta... tämä toimii Richardsonin pariskunnan ”henkilökohtaisena assistenttina”. Ed ja Andrea (sekä Wheelerit ja Draket) tutustuivat Richardsoneihin kuluneen kesän aikana, ja kun Ed päätti olla kutsumatta Richardsoneja tämän päivän illanviettoon, he pistivät pystyyn auringonlaskun purjehduksen *Hedonismi*-nimisellä huvipurrellaan. Niinpä Coco joutui jäämään töihin.

”Ilmeisesti kaikki ovat hylänneet Richardsonit”, Kacy sanoi. ”Coco ei tunnistanut vieraslistan nimiä – suurin osa heistä on ihan tuntemattomia.”

Vieraita ihmisiä, joita ei ilmeisesti ole varoitettu Richardsoneista, Ed ajatteli. Tänä kesänä on sattunut kaikkea kummallista.

Vielä kesäkuussa Richardsonit olivat kovassa huudossa. He olivat melkein soluttautuneet osaksi ”Haaksirikkoutuneita”. Sillä nimellä Kapenashit, Wheelerit ja Draket kutsuvat kaveriporukkaansa (koska he ”huhuhtoutuivat Nantucketin rannoille”

vuosikymmeniä aiemmin). Osaltaan Richardsoneissa kiehtoisi, että he olivat nuorempia ja edelleen nelikymppisiä. Haaksirikkoutuneista erityisesti Ed oli tuntenut keski-ikäisyyden vaikutukset nahoissaan.

Tämän illan päivälliselle Ed valitsi Ventuno-ravintolan, joka sijaitsee yhdessä keskustan historiallisista asuinrakennuksista. Andrea varasi heidän seurueelleen koko yläkerran.

He nousevat kapeita puuportaita ja näkevät ruokapöydän, joka on peitetty valkoisella pellavaliinalla ja jonka päällä palaa kynttilöitä. Pöytä on lähellä ikkunoita, joista näkee Federal Streetin viehättäville tiilipäällysteisille kävelykaduille. Kaikki heidän vieraansa ovat jo saapuneet.

Ed käy istumaan ovaalin muotoisen pöydän ääreen ja muistuttaa itseään, että pitäisi arvostaa kaikkea, mitä Andrea väittää hänen sivuuttavan: kristalliviinilaseja, matalaa daalioista ja ruusuista koottua katseenvangitsijaa ja sitä, että Eric on laittanut solmion pyytämättä. Ilma tuoksuu valkosipulilta ja yrteiltä, ja Tony Bennett hyräilee taustalla. Juuri tällaisen illan Ed halusi – ja silti hän ei voi melankolialleen mitään. Kesä on päättymäisillään, ja sama pätee hänen uraansa.

Kun Addison on tutkinut viinilistaa – hän on jo pitkään toimittanut sommelierin virkaa tässä porukassa – hän vilkaisee Edia listansa ylitse.

”Eipäs nyt synkistellä, Ed”, hän sanoo. ”Uskalias ja sangen monivivahteinen Barolo odottaa.”

Edin on myönnettävä, että jopa hänen sivistymätön maku-aistinsa tunnistaa Addisonin valitseman viinin taivaalliseksi (yleensä hän itse pitäytyy oluessa), vaikka hän ottaa vain puoli lasillista. Tänä iltana hän on oikeasti kiinnostunut lähinnä

ruokapuolesta. Andrea istuu hänen vieressään, mutta vaimo kuiskii Phoben ja Delilahin kanssa Richardsoneista. *He eivät sitten voineet jättää asiaa sikseen; oli pakko pistää meitä paremmaksi!*

Poliisipäällikkö aikoo hyödyntää vaimonsa pakkomiellettä Richardsonien suhteen. Hän tilaa pöytään alkupaloja – kaksi merellistä fritto misto -annosta, rapu-maissifarfalla (maissi on paikallista ja peräisin Jeffrey'n ja Delilahin maatilalta), strozza-petipastaa makkara-parsakaalikastikkeessa, crostini-alkupala-leipiä ricottajuuston kera ja lisäksi täytettyjä simpukoita.

”Ed”, Andrea sanoo varoittavalla äänensävyllä. Andrea on nyt poliisipäällikkö, ainakin mitä tulee Edin ruokavalioon.

Ed lisää tilaukseen myös giardinieran eli säilöttyjä kasviksia ja caesarsalaattia. Hän odottaa, kunnes Andrea kääntää katseensa, ja sanoo tarjoilijalle: ”Pääruoksi Bistecca alla Fiorentina.” Kyseessä on saaren laadukkain pihvi. Ed haaveilee siitä samaan tapaan kuin jotkut muut miehet unelmoivat Margot Robbiesta. Sadan gramman porterhouse tarjoillaan paahdetujen rosmariiniperunoiden kaverina. Ed työntää mielestään suolan, rasvan ja sydämensä. Kotona hän on saanut tyytyä puoli vuotta kanaan, kalaan ja kasviksiin.

Kun lautasella tirisevä pihvi saapuu – pelkkä tuoksu saa sukat pyörimään jaloissa – Ed ottaa siitä kaksi ruusunpunaista palaa. Ne saattavat koitua hänen turmiokseen, mutta ainakin hän kuolisi onnellisena.

Andrea huomaa friteeratut katkaravut ja mustekalan palat, pasta-annokset ja harvinaisen pihvin, mutta hän pitää suunsa visusti kiinni. Hän on ylpeä Edistä – tämä on karistanut

kuutisentoista kiloa, alkanut käydä juoksulenkillä kolmena aamuna viikossa, vaihtanut kofeiinittomaan kahviin, lakannut käymästä The Nickelissä neljästi viikossa lounaalla (katkaravulla täytetty po'boy-leipä on Edille kuin kryptoniittia) ja ainakin teeskentelee meditoivansa kymmenen minuuttia päivittäin. Andrea on huojentunut siitäkin, että kesäkauden loppuun on selvitty ilman suurempaa hämminkiä. Ei sillä, että kesä olisi ollut tylsä – *au contraire!* Siitä hetkestä lähtien, kun Phoebe esitteli heidät Addisonin uusille asiakkaille eli Richardsonin pariskunnalle, heidän kesänsä täyttyi toiminnasta. Oli lounasta Field and Oar Clubilla, pickleballia, purjehdusretkiä ja juhlia, juhlia, juhlia. Andrealla ei ole ollut tällaista kesää lastensa syntymän jälkeen. Valtaosan kesästä Richardsonit tuntuivat kuin taivaan lahjalta ja muistutukselta, että tässäkin iässä jaksettiin vielä pitää hauskaa.

Mutta kun Andrea ajattelee Richardsonin pariskuntaa nyt, hän... ei, hän ei anna niiden ihmisten täyttää ajatuksiaan. Hän päättää vain olla onnellinen siitä, että Ed nauttii pihvistään.

Addison nostaa maljan. ”Pelottomalle johtajallemme!” Kaikki kohottavat lasejaan; Ed on otettu, mutta samalla vähän nolona. Hän juo punaviininsä loppuun – Addison on kai täyttänyt hänen lasinsa vaivihkaa – ja yhtäkkiä hän vaipuu muistoihinsa.

Ed muutti Swampscottista Nantucketiin kolmekymmentäviisi vuotta sitten, kun poliisipäällikön virka tuli hakuun. Ihmiset olivat varoittaneet, että saarella poliisinä työskentely olisi erilaista kuin mantereella. Nantucket oli kuin pikkukaupunki, paitsi että se oli viidenkymmenen kilometrin päässä keskellä avomerta, minkä vuoksi töitä ei päässyt samalla

tavalla pakoon. Asetelma oli hankala jopa lomakauden ulkopuolella, ja Edin toimiessa poliisipäällikkönä väkimäärä oli tuplaantunut. Kesäkuun tullen saari räjähtää aina kesäasukkaista, lyhytvuokraajista ja päiväretkeläisistä, joista osa haluaa välttämättä vuokrata kulkupelikseen skootterin, vaikka ei tiedä alkuunkaan, miten sellaisella ajetaan. Saarella on liikennettä ja päivittäisiä pysäköintisakkoja jaettavana, ja niiden lisäksi kaupunkien ja hienostoalueiden etuoikeutetut nuoret muotihuumeineen ja etuoikeutettuine asenteineen ryppyilevät virkavallalle.

Pikkuharmien takaa löytyy oikeita ongelmia – lähisuhdeväkivaltaa, tihutöitä, rattijuopumusta, yliannostuksia ja tapaturmaisia kuolemia. Ed tutki kuusi vuotta sitten Monomoyn alueella tapausta, jonka hän uskoo edelleen olleen murha, vaikka sitä ei täysin saatukaan selvitettyä.

Tarjoilija saapuu pöydän luokse jälkiruokamaistiaisista kanttaen – tarjolla olisi italialaista omenapiirakkaa kaneligelaton kera, rommibabaa sekä cannoli-leivonnaisia.

Phoebe maistaa piirakkaa ja sanoo: ”Tämä maistuu ihan syksyltä.”

”Rienausta”, Delilah heittää. ”Kesä on jäljellä vielä kokonainen kuukausi.”

Ed harkitsee cannolia, mutta hän pelkää koetelleensa ruokavalionsa rajoja jo liiankin kanssa. Andrea laittaa leivonnaisen hänen lautaselleen posket viinistä rusottaen. Andrea kumartuu painamaan suukon miehensä huulille, mikä lupaa lisää myöhemmin. ”Tämä on sinun iltasi.”

Ed antaa katseensa kiertää pöydässä ja jää katsomaan Kacya. Tytär näyttää haikealta, ehkä jopa yksinäiseltä, ja tämä

vilkuilee jatkuvasti puhelintaan. *Hassu juttu*, päällikkö ajattelee. *Lapsistaan kantaa huolta aina, vaikka he olisivat jo aikuisia.* Kacy ja Coco olivat läheisiä koko kesän, he olivat kuin milleniaalien Laverne ja Shirley, mutta sittemmin heidän välinsä ovat viilentyneet. Kun päällikkö kysyi Andrealta, oliko Kacylle ja Cocolle tullut riitaa, Andrea sanoi: ”He ovat aikuisia naisia, Ed.” Mitä ikinä *se* sitten tarkoittikaan.

Kun kahvit on tuotu pöytään, on seuraavan yllätyksen vuoro. Tarjoilija laittaa musiikin kovemmalle Harry Connick Jr.:n laulaessa *It Had to Be You* -kappaletta, ja siirtää pöytiä niin, että tanssimiselle tulee tilaa. Andrea tarttuu Ediä kädestä. ”Tulehan nyt, päällikkö. Näytetään noille, mitä me osataan.”

Phoebe ja Addison liittyvät heidän seuraansa improvisoidulle tanssilattialle, ja sitten myös Jeffrey ja Delilah toimivat samoin. Sillä hetkellä *eläkkeelle jääminen* tuntuu kuin lupaukselta, vaikka ajatus nosti aiemmin pintaan pelkkää pelkoa. Tämän saaren ongelmien paino nostetaan kohta pois Edin harteilta. Hän ja Andrea saavat matkustella, hän voi mennä kalastamaan Ericin vuokraveneellä aina kun haluaa – ehkä hän jopa pestautuu Ericin perämieheksi. He nauttivat muista tämän kaltaisista illoista, kun päällikkö voi juoda enemmän kuin puoli lasillista viiniä.

Hän pääsee vapaaksi.

”Oletko varma, ettet kyllästy siihen, kun olen koko ajan kotona?” Ed kysyy Andrealta. Puhelin värisee hänen taskussaan, ennen kuin vaimo ehtii vastata.

Andrea parahtaa. ”Ole kiltti ja anna sen soida.”

Ed vilkaisee puhelimen ruutua. Soitto tulee asemalta ja linja neloselta, mikä tarkoittaa hätätilannetta.

”Olen pahoillani”, Ed sanoo. ”Minun on pakko –”

Hän astelee pois tanssilattialta, nostaa puhelimen korvalleen ja tukkii toisen korvansa kahdella sormellaan. Soittaja on hätäkeskuspäivystäjä, jonka nimi on osuvasti Jennifer Speed, ja siksi kaikki kutsuvat tätä vain sukunimellä. Speed on kuin tehokkuuden ilmentymä. ”Haluatko kuulla huonot vai huonot uutiset?” hän kysyy.

Päällikkö ei kaipaa mitään uutisia, ja Speed tietää sen. Edillä on sata tuntia jäljellä Nantucketin poliisipäällikön virassa. ”Mikä tilanne?”

”Pocomossa on tulipalo”, Speed vastaa. ”Palomiehet ovat jo paikan päällä. Puhuin Stun kanssa, ja talo on kuulemma menynyt. Palanut maan tasalle.”

”Pocomossako?” päällikkö sanoo. ”Ei kai vain...”

”Richardsonien talo, kyllä, juuri se on kyseessä”, Speed sanoo ja hiljenee. ”Tai siis oli.”

Päällikkö sulkee silmänsä. Hän tuntee Andrean käden selällään.

”Mitä muuta?” hän kysyy.

”Richardsonien assistentti, nainen nimeltä Colleen Coyle?”

”Coco, aivan”, päällikkö sanoo. ”Tunnen hänet kyllä. Hän on Kacyn ystäviä.”

”Ilmeisesti Richardsonit olivat juhlimassa huvipurrellaan, kun joku soitti heille ja kertoi heidän talonsa savuavan. Sitten he lähtivät pikapikaa takaisin. Se nuori nainen, Coco, oli mukana laivalla, mutta laiturissa huomattiin, että hän oli poissa. Hän ei siis ollut enää aluksella.”

”Miten niin ei ollut siellä enää?” päällikkö kysyy. ”Minne hän meni?”

”Kukaan ei tiedä”, Speed sanoo. ”Hän on kadonnut.”

”Onko hän ainoa?”

”Minun tietääkseni kyllä. Kaikki muut purjehtijat on kirjattu ylös, ja kapteeni...”

”Lamont, vai?” kapteeni tarkentaa.

”Niin juuri, Lamont Oakley soitti satamamestarille. Satamamestari soitti meille.”

Päällikkö kääntyy katsomaan ruokailijoita. Kacyn kasvot kylpevät puhelimesta kajastavassa sinisessä valossa; tämä henkäisee ja nostaa katseensa kohti isäänsä. Paikallislehti *Nantucket Current* on ilmeisesti julkaissut uutisen tulipalosta.

”Kiitos, Speed”, Ed sanoo. Vai on Richardsonien talo palanut ja Coco teillä tietämättömillä? Päällikkö haluaa uskoa, että tämä on pelkkää pilaa. Pikku jekku hänen viimeisten päiviensä kunniaksi. Hän kuitenkin tietää, että nyt on tosi kyseessä. Rehellisesti sanottuna on pakko myöntää, että hän pelkäsi jotain tämän suuntaista tapahtuvan Richardsonien kanssa. ”Kerro muille, että olen tulossa.”

1. MUKULAKIVILINJA

Yleensä kaupungeissa pyörii huhumylly. Meillä Nantucketissa samaa virkaa toimittaa ”mukulakivilinja” – ja Blondi-Sharon on jo pitkään häärintyt sen keskuksena. *Kaikki tieto* kulkee hänen kauttaan.

Tänä kesänä kuvioihin tuli käänne: Blondi-Sharon on nyt itse juorujen kohteena. Koko saari kuhisee siitä, että Blondi-Sharonin aviomies Walker jätti hänet fysioterapeuttinsa vuoksi, ja uusi nainen on yli puolet Walkeria nuorempi. Walker reväytti eturistisiteensä laskettelulomalla ja ilmoitti maaliskuussa olevansa rakastunut ”fyssari-Baileyhin”. Walker jättäisi Sharonin ja halusi avioeron.

Auts, me ajattelimme. Siinä ei tietysti ole mitään uutta, että keski-ikäinen mies jättää vaimonsa nuoremman naisen vuoksi, mutta luulimme Blondi-Sharonin perhettä luodinkestäväksi. Sharon on esimerkillinen äiti. Hän hankki kuusitoistavuotiaalle tyttärelleen Sterlingille ja Colbylle halutut harjoittelupaikat Nantucketin historiaseurasta (harjoittelu on palkatonta mutta näyttää hyvältä yliopistohakemuksissa). Sharonin kolmetoistavuotiaalla Robert-pojalla on tyyppin 1 diabetes, ja Sharon valvoo tämän verensokeria puhelimensa sovelluksella. Meistä on kurjaa, että Sharon on jätetty kuin nalli kalliolle viidenkymmenenneljän

vuoden iässä, mutta asian puiminen ei kolkuta kenenkään omaatuntoa. Kun mietimme, miten monta tuntia Blondi-Sharon on jaaritellut muiden asioista, tuntuu pakostikin siltä kuin hänestä juoruilu olisi tavallaan nyt oikeutettua.

Onneksi Sharon voi tukeutua siskoonsa Heatheriin – siitä me saarelaiset olemme yhtä mieltä. Sharon ja Heather ovat toistensa vastakohtia kaikin tavoin. Sharon on vaaleaverikkö ja Heather brunette. Sharon on kotiäiti, Heather taas työskentelee Washingtonissa asianajajana Yhdysvaltain arvopaperi- ja pörssikomitean yritystalouspuolella. Blondi-Sharon on kuin lentoemäntä, joka kertoo liikaa niin pilotin peräpukamista kuin kuuluisasta talk show -juontajasta, joka istuu paikalla 3C. Heather taas on lentokoneen musta laatikko. Ei ole sellaista salaisuutta, jonka Heather olisi kertonut eteenpäin.

Heather on myös järjen ääni. Kun Sharon myöntää, että Walkerin lähdössä häiritsee eniten tilanteen kliseisyys, Heather vastaa: ”Lupaa kuitenkin, ettet ala pitää kantaa ottavia kaulakoruja ja tekoriipsiä etkä lähde Välimeren risteilylle etsimään rikasta aviomiestä entisen tilalle.”

Sharon räpäyttää silmiään. Juuri noin hän oli suunnitellut tekevänsä.

”Olet saanut mahdollisuuden luoda nahkasi”, Heather sanoo. ”Muistatko sen voimalauseen, jonka teippasit huoneesi peiliin high schoolin aikoihin?”

Ei se mikään voimalaus ollut, Sharon ajattelee. Kyseessä olivat kaksi viimeistä säettä Mary Oliverin runosta ”Kesäpäivä”: *Kerrohan, mitä aiot tehdä tällä ainokaisella villillä ja kullarvoisella elämälläsi?* Sharon näki runon yhtenä kesänä, kun hän työskenteli hyllyttäjänä New Canaanin kaupunginkirjastossa.

Nuo sanat, jotka Sharon naputteli isänsä sähkökirjoitus-koneella, tulosti ja kiinnitti huoneensa peiliin, olivat aina tuntuneet haasteelta. Mutta kun hän ajattelee säkeitä nyt, tuntuu kuin hän ei olisi saavuttanut päämääräänsä. Hänen villi ja kullanarvoinen elämänsä on kulunut tapettien valitsemiseen ja uima-altaan pesijöiden varaamiseen, se on kulunut *People*-aikakauslehden lukemiseen kauppajonossa ja siihen, kun hän on epätoivoisesti yrittänyt parantaa rystylyöntiään. Hänen elämänsä on kulunut puhelimen selailuun.

Sharon on kuitenkin aina haaveillut yhdestä asiasta, mitä emme olisi ikipäivänä osanneet arvata.

Sharon on unelmoinut koko elämänsä, että hänestä tulisi kirjailija.

No, myönnetään, että Sharon on aina osoittanut olevansa hyvin kiinnostunut muiden ihmisten tarinoista – ja mitä likaisempia ja heikumallisempia, sen parempi. Sen jälkeen kun rakastettu paikallinen kirjailija Vivian Howe menehtyi muutama vuosi takaperin, ei ole ollut ketään kirjoittamassa jännitys-näytelmistä, joita jokainen Nantucketin kesä pitää sisällään. Voisiko Blondi-Sharon astua hänen saappaisiinsa? Tietääkö Sharon edes perusasioita, mitä tulee luovaan kirjoittamiseen?

Kesä on itsensä kehittämisen huippusesonkia, Sharon ajattelee. Hän ilmoittautuu verkko-opiskeluna suoritettavaan luovan kirjoittamisen työpajaan. Ohjaajan nimi on Lucky Zambrano, mikä kuulostaa siltä kuin tämä olisi mafiapomo, mutta oikeasti mies on vastikään eläkkeelle jäänyt englannin kielen professori Floridan Atlantin yliopistosta. Lucky kertoo

opiskelijoilleen opettavansa verkkokurssia, koska hänen vaimonsa menehtyi edellisvuonna ja hän kaipa tekemistä.

Lucky on siis leskimiehiä, Sharon ajattelee. Hän istuu ryhdikkäämmin ja nykii puseronsa kaula-aukkoa, jotta rintavako näkyisi paremmin. Zoom-tuokiossa on kaksi muutakin opiskelijaa, molemmat ovat naisia ja suurin piirtein Sharonin ikäluokkaa. Kumpikaan ei silti ole yhtä hyvin säilynyt kuin hän. Heidän nimensä ovat Willow ja Nancy.

”Oho”, Lucky sanoo. ”Vaimoni nimi oli Nancy.”

Onko Nancy nyt etulyöntiasemassa Luckyn suhteen? Sharon pohtii. Nancylla on lyhyet ja asialliset hiukset, mikä viittaa siihen, että hän on jo naimisissa. Willow’n korvissa roikkuu höyhenkorut, eikä nainen ole Botox-neulaa nähnytään.

”Nyt saatte ensimmäisen tehtävänne”, Lucky sanoo. ”Se on hahmotutkimus. Haluaisin, että havainnoitte maailmaa – menkää ihan vaikka paikalliselle maalaistorille tai työpaikallenne. Nancy, huomaan, että olet töissä Kalifornian liikenneministeriössä, ja sehän vasta onkin hedelmällinen ympäristö. Valitkaa lähistöltä kaksi yksilöä, joita havainnoitte. Sen jälkeen tehtävänä on luoda dramaattinen kohtaus heidän välilleen sillä ajatuksella, että kohtauksesta voisi kehkeytyä tarina. Edesmenneen, arvostetun kirjailijan John Gardnerin kuuluisa ajatus kuuluu, että juonia on vain kaksi. Ensimmäisessä hahmo lähtee matkalle ja toisessa muukalainen saapuu kaupunkiin.” Tässä vaiheessa Lucky hiljenee, ja Sharon kirjoittaa muistikirjaansa kynä sauhuten. Sharon on toivottoman vanhanaikainen; sekä Nancy että Willow naputtelevat läppäreillään. ”Siispä ei muuta kuin mars tutkimusmatkalle, ystäväiseni. Tavataan taas ensi viikolla, niin voitte jakaa kirjoituksenne ryhmän kanssa.”

Kun Sharon näpäyttää kokouksesta poistumisen painiketta, hän on täynnä virtaa ja, kehtaisiko hän jopa sanoa, inspiraatiota. Hänestä ei tule yksi niistä oranssinsävyisistä eroneista naisista risteilyllä; hän luo itselleen häikäisevän toisen näytöksen oikeana kirjailijana. Hän nappaa muistionsa ja on valmis havainnoimaan maailmaa. Tavallaan sitä Sharon on aina tehnytkin – hän on selvittänyt, mitä oikeasti on meneillään. Nyt hänellä on kuitenkin jalompi tehtävä. Hän aikoo kirjoittaa siitä.

Sharon istahtaa Steamship Authorityn lauttaterminaalin penkille. Mikä olisikaan parempi paikka havainnoida ihmistä, joka lähtee matkalle, tai muukalaista, joka saapuu kaupunkiin? Sharon on laittanut päähänsä suuret Célinen aurinkolasit ja valkoisen aurinkolipan, mutta ne meistä, jotka odottavat lautta saapuvaksi – erityisesti Old Salt Taxi -firman Bob ja lauttaterminaalissa työskentelevä Romeo – huomaavat Sharonin välittömästi.

Mitähän varten Blondi-Sharonilla on muistio ja lyijykynä esillä, Romeo pohtii. Hän ei keksi yhtään syytä, mutta hän rakastaa arvoituksia... varsinkin sellaisia, jotka liittyvät kauuniiseen naiseen.

Lautta saapuu heti, kun Sharon on tottunut ympäristöönsä. Hän tutkii katseellaan rampilla käveleviä ihmisiä. Näyttääkö kukaan lupaavalta? Ei, ei, ei; pelkkiä päiväretkeläisiä. Naisilla on väljiä kesämekkoja, miehillä reisitaskusortsit, kaikilla rumat ja järkevät kengät. Vyölaukkuja, selkäreppuja. Miksi tavallisilla amerikkalaisilla retkeilijöillä ei ole koskaan tyylytajuja?

Sharonin katse kiinnittyy nuoreen naiseen, joka seisoo matkalaukkukärryn vieressä. Tuollaisia ilmestyksiä ei usein Nantucketissa nähdäkään – nainen on kuin elävä taideteos. Lyhyet mustat hiukset on leikattu epäsymmetrisiksi ja piikikkäiksi. Naisella on tiukka musta toppi, joka paljastaa kaistaleen vatsaa. Vasemmassa olkapäässä näkyy flamingotatuointi, ja aivan nilkan yläpuolella on ilmeisesti gekkolisko. Sharon huomaajalokiven kimaltavan nuoren naisen nenässä, kun tämä nostaa muhkuraisen armeijanvihreän putkikassin matkalaukkukärrestä. Tuo ihminen on enemmän kuin tavallinen turisti; nyt ollaan tulossa saarelle koko kesäksi.

Muukalainen saapuu kaupunkiin! Sharon ajattelee. Hän hylkää paikkansa penkillä ja hivuttautuu lähemmäs katsomaan. Pitäisikö hänen tarjota nuorelle naiselle kyyti sinne, minne tämä on menossa? Sharon on aikeissa koputtaa naista olalle, kun kuvaan astuu toinen nuori nainen. Jälkimmäisellä on hunajanväriset hiukset, jotka on leikattu siistiksi, tarmokkaaksi polkaksi. Tällä on kapeat valkoiset farkut ja tyköistuva laivastonsininen bleiseri. Nainen nostaa kirkkaanvärisen ja kuvioitun Vera Bradleyn laukun kärrystä. Sharonilla on sama laukku kotonaan.

”Tässä, ota numeroni, Coco”, vaalea nainen sanoo. ”Pidetään yhteyttä, jooko? Kerro, kun tiedät, missä yövyt.”

”Kyllä minä jotain keksin”, Coco sanoo. ”Ainahan minä. Ja hei, Kacy, kiitos simpukkakeitosta, se oli kilttiä.”

Vaalea nainen, Kacy, heilauttaa kättään kuin sanoakseen, että *pikkujuttu*. Hän kävelee parkkipaikalle, liikenteen solmu-kohtaan. Cocon hartiat lysähtävät, kun hän ottaa puhelimen-esa esiin. Onko tyttörukka tullut Nantucketiin valtavan putkikassin kanssa ja jäänyt ilman yösijaa? Sharon on aikeissa

johdattaa Cocon turisti-infoon selvittämään, onko saarella vapaita hotellihuoneita, mutta sitten pari asiaa tapahtuu nopealla syklillä. Ensin paikalle saapuu musta katumaasturi, ja sitten lauttasataman Romeo avaa sen takaluukun ja nostaa sinne Kacyn matkalaukut. Romeon työtehtäviin ei kuuluu auttaa matkalaukkujen kanssa, joten Kacy lieene jonkin sortin merkkihenkilö. Hetkeä myöhemmin Sharon huomaa, että katumaasturin ratissa istuu poliisipäällikkö Ed Kapenash. Nuori nainen on siis pakosti tämän tytär. Aivan! Kacy Kapenash! Viime tiedon mukaan Kacy työskenteli sairaanhoitajana San Franciscossa. Tyttö on ilmeisesti tullut kotiin vierailulle.

Seuraavaksi Sharonin puhelin alkaa soida. Hän parahtaa mielessään. Ennen kuin Walker lähti, Sharon oli aina puhelimella. Se olikin ollut yksi Walkerin suurimmista valituksen aiheista (mutta miten Sharon olisi muka kuullut uutisia, ellei hän juttelisi ihmisille?). Muutaman lyhyen kuukauden kuluessa Sharonista on tullut pesunkestävä millenniaali – hän välttelee puhelimesta puhumista viimeiseen asti.

Ruudulla lukee Nopsa-Eddie. Eddie Pancik on Nantucketissa kiinteistövälityksen kermää ja Sharonin miespuolinen vastine, mitä tulee juoruiluun. Eddie on yksi kuudesta ihmisestä, joiden soittaessa Sharon vastaa puhelimeen.

”Edward”, Sharon sanoo.

”Tervehdys, kaunotar”, Eddie sanoo. On päivänselvää, että Eddie on kuullut Walkerin jättäneen Blondi-Sharonin nuoremman naisen vuoksi, mutta sitä hän ei ota puheeksi. ”Tein juuri diilin Pocomo Roadin Triplakasista. Yksi pariskunta ilmestyi kuin tyhjästä ja tarjosi kiinteistöstä täyttä pyyntihintaa. Kaksikymmentäkaksi miltsiä.”

Mitä? Sharon ajattelee. Talo, joka sijaitsee osoitteessa 888 Pocomo Road, on ollut Eddielle jonkinlainen murheenkryyni. Rakennus on kuuluisa kahdeksankulmaisesta parvekkeestaan ja terassistaan, ja Jennifer Quinn freesasi pintoja kauttaaltaan vastikään (se oli viimeinen projekti, jonka Jennifer otti vastaan, ennen kuin hänen ohjelmansa *Koti kondikseen* lähti nousukiitoon HGTV-kanavalla). Mutta... Triplakasi sijaitsee aivan vesirajassa, ja kiitos ilmastomuutoksen, merenpinta on nousut vuosi vuodelta nakertaen samalla tontin pientä yksityisranta. Oikeusgeologin raportin mukaan kestää kahdeksataskymmenestä sataan vuotta, että asuinrakennuksen ensimmäinen kerros on veden alla. Valitettavasti päärakennuksen takana ei ole riittävästi tonttia, että talon voisi siirtää turvaan, ja naapuruston rakennustapaohjeet kieltävät nostamasta sitä ylemmäs.

Kuka muka maksaa kaksikymmentäkaksi miljoonaa dollaria tuhoon tuomitusta talosta? Sharon ihmettelee. Joku typerys tai kaheli.

”Haluan esitellä sinut ostajapariskunnan vaimolle”, Eddie sanoo. ”Hän kutsuu itseään ’bailaajaksi’.”

Sharon irvistää. ”Bailaajasta” tulee mieleen seitsemänkymmentäluvun Keith Richards ja kahdeksankymmentäluvun Rob Lowe. Sharonilla voisi kuitenkin olla käyttöä uudelle ystävälle, vaikka tämä olisikin kuvioissa vain vähän aikaa. *Muukalainen saapuu kaupunkiin, osa deux!* hän ajattelee. ”Mähtavaa, anna ihmeessä numeroni hänelle.”

”Tehty jo”, Eddie ilmoittaa. ”Se nainen haluaa Field and Oar Clubin jäseneksi.”

Sellaisesta ei ole toivoakaan, kuten Eddie hyvin tietää, mutta Sharon ei muistuta pitkästä odotuslistasta tai suositus- ja kannatuskirjeistä, vaan sanoo: ”Olen ylpeä sinusta, ystäväiseni.”

Tervetuloa saarelle, jossa aurinko paistaa lähes aina, mutta ei välttämättä kaikille...

Poliisipäällikkö Ed Kapenash on jäämässä eläkkeelle pitkän työuran jälkeen. Ennen viimeistä työpäiväänsä hän päätyy vielä selvittämään erikoista tapausta. Saarelle hiljattain muuttaneen Richardsonin pariskunnan ylellinen kiinteistö on palanut maan tasalle ja assistentti Coco on kadonnut kuin tuhka tuuleen.

Koko kesän Richardsonit ovat kuohuttaneet Nantucketin seura-
piirejä. He ovat järjestäneet hulppeita juhlia, hurmanneet, flirttailleet, ihastuttaneet ja vihastuttaneet. Jokaisella Nantucke-
tissa on heistä mielipide. Mutta miten käy, kun tulipalo ja nuoren
naisen katoaminen tuovat koko saaren salaisuudet päivänvaloon?

Elin Hilderbrandin *Joutsenlaulu* on täynnä oivalluksia,
sydämellistä lämpöä, auringonpaahattua draamaa ja herkullisen
nautinnollisia juonenkiemuroita. Ja kaiken keskellä on tietysti
Nantucket – saari, jossa viiden tähden palvelu on arkipäivää.

BAZAR

WWW.BAZARKUSTANNUS.FI

ISBN 978-952-403-873-7

84.2

9 789524 038737